

er jo givet, at naar Forhandlingerne kan føres, om jeg saa maa sige, venskabeligt, kan man altid naa noget videre, end naar Venskabeligheden gaar tabt, men det afgørende i politisk Forhandling vil ganske sikkert altid være, at der er et vist Interessesfællesskab, og dette Interessesfællesskab opretholdes jo i Kraft af Partiernes Anskuelse, uden Hensyn til, om Venstre i det givne Tilfælde er det førende Parti, eller om de Konservative eventuelt vil være det. Det er altsaa dette, jeg bestemt maa vende mig imod, den Paastand, som Gang paa Gang fremsættes, dels af Venstre, dels af Venstres Presse, at der vilde ske en saa forfærdelig stor Ulykke, hvis, som sagt, der blev gennemført Forslag, der gik Venstre imod, og som var af en saadan Art, at Venstres Regering maatte gaa, eventuelt udskrive Valg. Jeg vil hævde, at naar blot Venstre kunde forstaa, at om de sidder med Regeringen eller de Konservative gør det, dette gør storpolitisk i Virkeligheden grumme lidt. Men naturligvis, Venstre kunde jo under en saadan Situation blive desperat, give sig til at udskrive Valg og foranledige, at det saakaldte borgerlige Flertal, vi har i Øjeblikket, blev sat over Styr. Hvis slikt skulde ske, ja, saa vilde det jo kun kunne ske paa Venstres Foranledning, idet det er Venstre, som paa dette Omraade har Førerskabet, og saa maatte altsaa de Ulykker, der eventuelt kunde komme ud heraf, først og fremmest lægges over paa Venstre og skulde ikke, som man indenfor Venstre er tilbøjelig til, rettelig lægges over paa de Konservative. Jeg maa altsaa hævde, at vi fornuftigvis maa have vor fuldkomne Selvstændighed til, sammen med hvem der vil hjælpe os, at gennemføre de Foranstaltninger, som Tiden kræver.

Dette var altsaa Stillingen imellem Samlingerne. Siden Samlingens Begyndelse er der imidlertid sket et og andet, som kan give Anledning til nogle faa Bemærkninger om Situationen, som den ligger i Øjeblikket. Der er jo sket det, at Ministeriet i Trontalen har fremsat Udtalelser om, at de ved Dumpingforanstaltninger vil hjælpe Erhvervslivet, og vi ved jo ogsaa, at der af Ministeriet senere er fremsat Forslag i saa Henseende. Vi ved endvidere fra Trontalen, at ikke alene paa dette Punkt, men paa ikke saa faa andre Punkter har Ministeriet fremsat Løfter, som politisk i og for sig maa tiltale det konservative Parti. For saa vidt kan man jo sige, at alt er saare godt, idet jo ingen Konservativ paa noget Tidspunkt har væ-

ret af den Mening, at man ikke hellere vil gennemføre brugelige Lovforslag overfor Erhvervskrisen sammen med Venstre end sammen med Socialdemokratiet imod Venstre; men Spørgsmaalet er jo, hvor megen Alvor man kan vente der ligger i de Antydninger, Venstre har gjort i Retning af, at der vil blive gjort et og andet til Hjælp for Byerhvervene i Særdeleshed. Og der er det naturligvis i og for sig et Plus, at der er fremsat et Forslag, men at dette Forslag har faaet Lov at hvile ganske stille i over en Maaned, synes ikke for mig at være det bedste Bevis paa, at der er alt for megen Alvor i, at Venstre virkelig vil gøre noget. Der er jo ogsaa af den højtærede Statsminister, foranlediget af mit Partis Gruffefører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, fremsat Udtalelser gaaende ud paa, at man gennem Traktatkommissionen vil lade undersøge, om Dobbelttarif er en for den danske Nation heldig Toldordning. Man har imidlertid tidligere hørt Udtalelser fra den højtærede Statsminister af lignende Art som denne, og jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg tror ikke for meget paa, at der bag ved disse Udtalelser vil komme til at staa Handling i større Stil. Alt i alt tror jeg dog, at man vel maa have Lov at haabe, at den Stilling, Venstre indtager i Øjeblikket, er lidt gunstigere overfor de Ønsker, som vi har, end den var i Slutningen af Samlingen 1926—27, men jeg tror paa den anden Side ikke, at man har Lov at vente sig alt for meget af denne maaske lidt blidere Stemning.

Spørgsmaalet bliver da — og dette Spørgsmaal er jo blevet aktuelt gennem det Lovforslag, der fra vor Side er fremsat om Hjælp for Erhvervslivet —, om det paa anden Maade kan tænkes, at et Forslag af den Art kan blive gennemført, og da specielt, om Socialdemokratiet kan tænkes at ville være os til Hjælp. Jeg tror, man har Lov at sige, at den Tid, der er gaaet, siden vi skiltes i Sommeren 1927, ikke har været uden en ganske afgjort og bestemt Tendens i Retning af en Tilnærmelse mellem det radikale Parti og Socialdemokratiet. Jeg har jo nok bemærket i Dag, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har vekslet nogle — hvad skal vi kalde det? Kaardestød, eller hvad man nu kunde ønske at kalde det; men jeg tror, man tør sige med stor Sikkerhed, at dette er kun Teaterforestilling. Jeg tror, man har Lov at sige, at den absolut sikre Tendens disse to Partier imellem er, at hvad